

El Rincón del Pescador de Tapia (1972-1993)

↓ Félix Martín Martínez

En abril de 1972 abriuse na zona portuaria de Tapia, na chamada "Plazoleta del Mar", lo que sería ún dos sitios más emblemáticos da hostelería tapiega. Josemari Martínez, personaxe mui popular na vila, foi el primeiro amo d'este establecemento que, coa súa decoración a base de paredes revistidas de madera además de pedra vista y motivos marineiros, convirtíu-lo en muito más qu'un rincón hosteleiro. Todo eso fixo qu'axina fora un sito ideal, non solo pal alterne y el encontro, senón pá festa y a bohemia nocturna.

El Rincón del Pescador en 1972. Primeiro pola dereta, José Mari

A casa unde se puxo el *Rincón del Pescador* é de José Fernández, ermao d'Eleuterio (*Terín*), amo que foi da fábrica de conservas del mesmo nome en San Martín, que, despós d'emigrar nel sou día a Cuba, vive actualmente en Miami (Florida).

Nun principio, el Rincón del Pescador foi concebido sobre todo como sito d'encontro dos marineiros tapiegos que, al precio inicial de dúas pesetas, podían tomar un chanqueiro de viño. Un cubalibre costaba naquel tempo corenta pesetas.

Na parte de riba úa un sobrao pequeno y pechao pa encontros más tranquilos y unde a máquina de discos sinxelos suaba al gusto del cliente y al precio de cinco pesetas por canción. Fora, el Rincón abríu nel brao úa terraza alargada tamén a base de mobiliario rústico con mesas y tayolos de madera.

Desiguída a popularidá d'este bar foi tan grande, sobre todo polas sardías asadas, bonito y demás esquisiteces marineiras, que lo fixeron acreedor d'úa páxina na revista d'hostelería feita en Madrid, *Cinco Estrellas*, en xunio de 1972. El menú del día en 1980 costaba 125 pesetas y cocinábalo de xeito maxistral a madre de Josemari, Cristina del Súcaro.

Axina a concurrida clientela suxiríu al amo a necesidá d'úa reforma, abrindo el sobrao como se fora úa tribuna, cousa que lo fixo más cómodo y espacioso, amás d'improvisada pista de baile condo a ocasión lo pidía. El Rincón incorporóu por esta época un equipo de música y empezóu a popularizar as súas noites de bohemia y cántigas, sobre todo nel

brao y na primavera, tempo nel qu'amañaba úa festa pa escoyer "miss abeja" y "mister zángano" Pero sin duda el antroido foi el acontecemento festivo más importante del Rincón y nel que Josemari, xa de Lola Flores, xa de Norma Duval, foi a miyor estrella. Tamén el baile da noite de fin d'ano se festexaba del xeito más concurrido y divertido.

En 1984, lo qu'hasta aquí fora chigre con horario de mañá y tarde, pasóu a ser un bar de copas, con horario de tarde, noite y madrugada, agora chamao *El Rincón*. A música disco pasóu a ser a protagonista coa miyor selección de cada temporada. A partir d'aquí, sobre todo desde 1987, ano en que pechóu en Tapia el cine *El Edén*, El Rincón incorporóu un equipo de reproducción de vídeo, poñendo úa película cada noite. As paredes tían úa carteleira guapísima, da que recordamos *Lo que el viento se llevó*, *Al Este del Edén* y *Casablanca*. Anque mantía a súa decoración primeira desde 1972, Josemari metía cada ano algúas novidades decorativas y sempre con un gusto artístico indudable. Precisamente foi a súa gran afición pola pintura a que lo levóu a deixar el sou labor hosteleiro pa dedicarse namás al arte. Tamos seguros de que, anque Tapia perdéu un bon hosteleiro, ganóu un miyor artista.

En 1988 El Rincón trespasóuse al tamén tapiego José Francisco Arias Méndez (*Quico Pachilán*) y al uviedín Miguel Reigada Reche (*Miguel el Joyero*), pa quedar nas maos del primeiro al outro ano y hasta 1993, condo lo compróu a tapiega Lucía García García, que lo mantuvo na compañía da súa ermá Rosa hasta 1997, ano en que pechóu dafeito.